

Högmässa med prästvigning i Uppsala domkyrka den 20 januari 2019

Andra söndagen efter Trettondedagen

Prästvigda: Peter Arkell, Peter Ernstsson

Mottagen: Anette Brandt

Psalmer: 586; 437; 252; 111; 332

Evangelium, 2 årg: Joh 4:5-26

Närvaro, längtan, tro och delande

Du, o Gud, är livets källa, i ditt ljus ser vi ljus. Den bönen uttrycker en kristen bekännelse och förtröstan inför framtiden. Alla människor har en relation till den källan. Vi söker och längtar efter den. Därför att vi behöver den. Sökandet efter livets djupare mening och längtan efter livets källa är nedlagda i oss och tar sig olika uttryck.

Evangeliet om Jesus och kvinnan vid Sykars brunn är en fantastisk berättelse om ett personligt möte. Det är en kvinna och hennes behov som står i centrum. Jesus möter en människa i utanförskap: hon hör inte till hans folk utan är samarier med en annan tro. Hon har haft fem män och den hon nu har är inte hennes man. Jesus gör ingen huvudsak av det utan konstaterar bara att så är det. För mig har berättelsen alltmer kommit att handla om mötet mellan Gud och människa. Jag ser den som en sammanfattning av evangeliet. Den visar på djupet hur närvaro möter längtan, där det finns plats för den kämpande tron och hur en återupprättad gudsrelation leder till ett delande.

Med ledorden närvaro, längtan, tro och delande går vi in i ett bibelstudium där vi får spegla oss själva i det möte som sker. Först en reflektion över närvaro.

Närvaro

Jag ser att Jesus redan var på plats när kvinnan kom till brunnen för att hämta vatten. Han gjorde deras möte möjligt. Jesus vittnar om att Gud är närvarande innan en människa inser det och har tagit till sig det. Gud har initiativet.

Varje människa är skapad till Guds avbild och värd att älska. Vi är kallade att leva efter Guds vilja och att vara Guds medarbetare så att skapelsen återupprättas. Ingen människa står utanför Guds kärlek. Jesus kommer med kärlek för att befria och återupprätta. Jesus är hos oss för att ge förnyat liv, så att varje människa ska återfå kontakten med livets källa.

Det är ett personligt möte som äger rum i Sykar vid Jakobs källa. De möts i ögonhöjd. Att kvinnan hörde till ett annat folk, en annan religion och hade brister i sitt sätt att leva förhindrade inte Guds närvaro. Jesus var hos henne. Det är Guds nåd att det sker.

Jag ser också att mötet aldrig blivit av om inte kvinnan sökt sig dit där Jesus var, medvetet eller omedvetet. Hon förväntade sig inte att hon skulle bli tilltalad, än mindre att han skulle be henne om något. Hon var i underläge, hon hörde ju till de andra. Men hon visar att det är nödvändigt att söka sig till Gud, att vara närvarande där Gud lovar att finnas. Vid brunnen sker det livsavgörande mötet därför att Guds son och kvinnan är just där.

Närvaro behövs för att längtan ska stillas.

Längtan

Gud längtar efter sin skapelse, att den ska vara hel och Guds vilja ske. Jag ser att Jesus visar det. Han gör det oväntade att be kvinnan om något att dricka. Han som delar våra liv behöver alldeles vanligt, friskt vatten för att stilla sin törst. Han visar sin mänskliga längtan. Kvinnan blir överraskad över att bli tilltalad av en man från det judiska folket och att hon skulle kunna ge honom något som han behöver. De delar längtan.

Den gudomliga längtan som Jesus uttrycker ger en djupare dimension. Han söker kontakt med kvinnan därför att hon är en av Guds älskade som bär på en andlig törst som behöver stillas. Han delar hennes behov av vatten och låter det samtidigt bli ett tecken för det livets vatten som stillar all törst. Det är detta vatten han särskilt längtar efter att ge henne.

Jag ser också kvinnans längtan. Hon behöver hämta vatten ur Jakobs källa. I mötet med Jesus visar hon samtidigt sin längtan efter en livets källa som kan stilla hennes grundläggande, existentiella törst, den som handlar om mening, livsmod och vila i Gud.

I berättelsens centrum finns vattnet, som tecken för skapelsens ursprung och människans möjligheter till liv. Vi föds i vatten och består till allra största delen av vatten. Vi klarar oss inte länge utan det. Vattnet är också ett tecken för vårt ständiga sökande efter förnyelse av livet. Den samariska kvinnan vågar uttrycka det.

Mina tankar går till 42 psalmen i Psaltaren: ”Som hjorten längtar till bäckens vatten, så längtar jag till dig, o Gud. Jag törstar efter Gud, efter den levande Guden.” Tron föds.

Tro

Jag ser inte bara längtan i kvinnans möte med Jesus utan även hennes brottnings med tro och tvivel.

Jesus kommer med tro till oss. Vi får ta emot den av nåd. Så kan vår relation till Gud bli försonad och hel och vi leva av livets källa. När Jesus säger att kvinnan skulle bett honom om vatten om hon visste vem han är, uttrycker hon sitt tvivel på att han har tillgång till en djupare och rikare källa än den hon känner till. Hon säger: ”Herre, du har inget att hämta upp det med och brunnen är djup. Varifrån tar du då det levande vattnet?”

Hon tvivlar men frågar. Tänk om det finns ett vatten som släcker all törst, inte bara för stunden utan för evigheten!

Vändningen för den samariska kvinnan sker när Jesus beskriver skillnaden mot vattnet i Jakobs källa:

Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen. Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv.

Den samariska kvinnan väntade på Messias. Hon visste att för att få del av den gudomliga källan som aldrig sinar måste Gud ge henne tillgång till den. När hon bejakar sin längtan med trons tillit får hon svaret: ”Det är jag, den som talar till dig.”

Jesus kommer med livets källa som släcker all törst. Det sker genom Guds heliga Ande. Vi får säga som kvinnan: ”Herre, ge mig det vattnet.”

Delande

Kära Peter Arkell och Peter Berntsson som idag ska vigas till tjänst som präster. Kära Anette Brandt som idag tas emot som präst i Svenska kyrkan efter att tidigare ordinerats som pastor i Missionskyrkan och under senare år tjänstgjort ekumeniskt i det vi i Uppsala kallar Universitetskyrkan på uppdrag av Ekumeniakyrkan.

Församlingen som firar vignings- och mottagande högtid med er här domkyrkan förenas av vi har fått kontakt med livets källa genom dopet med vatten i treenig Guds namn. Varje dag får vi hämta ny kraft i den gudomliga källan. Det som den samariska kvinnan varit med om var så stort att hon måste berätta om det för andra. Vårt dop kallar oss att som hon dela det vi fått höra och se.

Ni går nu in i ett särskilt uppdrag i vår kyrka som tecken för allas uppgift att dela evangeliet om Jesus Kristus. Ni bärs av kyrkans sändning på Guds uppdrag och är omslutna av församlingens förböner.

Det finns en gudomlig pedagogik i mötet mellan Jesus och kvinnan vid källan. Gör som Jesus. Han är närvarande. De möts som människor och delar längtan. Men det stannar inte vid det. Jesus visar på något mer och djupare som kan stilla hennes andliga törst. Och hon blir intresserad och frågar sedan själv efter det: Ge mig det vattnet.

Som kyrkans vigda tjänare får ni glädjen att visa medmänniskor till den gudomliga källan. Och för att det ska vara möjligt behöver ni själva hämta kraft ur samma källa.

Ert uppdrag bygger på en gudomlig gåva. Lyssna därför till Guds röst genom bön i ande och sanning. Det är med en bön om Andens

närvaro vi idag viger er båda till uppdraget som präst och tar emot Anette som präst i vår kyrka. Vi ber att livets vatten ska bli en källa i er, som flödar fram med evigt liv. Det ber vi i Jesu namn. Amen.